

ישראליות ונסיכות ערביות נתפסות בחנויות הכליבו בלונדון

"כילדה, הטביעו בי בבית בחומרה רבה את ערך החסכנות. הגניבות, בעיני הורי, היה אחד המשעים הגדולים ביותר. כשאני נכנסת לכליבו ורואה איזה מוצרי-מותרות שמוצאיהן בעיני, אבל שבהחלט איננו חיוני לי — אני יודעת שאם אקנה אותו, אסבול יותר יסורי-מצפון על שבזבזתי עליו כסף, מאשר אם אגנוב אותו."

אחדות מהשאלות ראו בגניבות אלה אמצעי להגדלת התקציב. הן אמנם יכלו לשלם בעד כל מיצרך מסויים שגנבו, בגניבה מסויימת — אבל את מה השיגו במכלול הגניבות החודשי, לא היו יכולות להשיג לוא היו רוצות לשלם עבור זה. "כשאני רואה את עליית המחירים הנוראה", הסבירה אחת מהן, "אני מוצאת שהדרך היחידה להתגבר על זה זו הגניבה". היא הסכימה שהגניבה לא היתה המעשה היפה ביותר בעולם, אך ראתה בזה פיתרון מעשי לבעייה מסויימת, ומשום כך דחתה מעליה את השאלות המוסריות.

הגניבה

כחוייה מעניינת

זכ הגנבות התחילו במעשיהן כילדות או כנערות, כאשר הסכיבה מתנות המכולת בשכונה היתה ספורט בין החבר'ה. הן סיפרו כיצד היוו הסחיבות הללו עבורן התרגשות נעימה. כמו הגבר הראשון בחייהן, הסיגריה הראשונה, קפיצה ראשונה לבריכה מהמקפצה הגבוהה. כמעט אצל כולן היוו הגניבות מחנויות, באותן שנים, שעשוע חברתי מקובל: "בואו נלך לסחוב היום" היה מישור בחבורה מציע. "היה כליכך משעמם אצלנו בעיר, שהסחיבה מהחנויות היתה באמת הדבר המעניין היחיד".

"נראה שסיבה זו נשארה אחת החשובות אצל הגנבות", סיפר ד"ר גיננדס. "האשה האמריקאית נהנית מרמת-חיים גבוהה, הייה בנוחיות ובביטחון, סובלת מעודף זמן פנוי. היא משתעממת הרבה — וחסרה אתגרים. בעלה יכול לפרוק את חוקפנותו בעולם העסקים, במסע-יציד, בספורט אליים. האשה זקוקה גם היא לפירוק מתח, לעימות, להתרגשות. גניבה מחנויות נראית לה להיות הפיתרון האידיאלי לכל צרכיה אלה."

לגנוב

רק מהעשירים

ס יבה נוספת, שהקלה על הגנבות במעשיהן: רובן ככולן ראו בחנות הכליבו, בסופרמרקט, בחנויות-הענק — אויב טבעי: "רשתות-הענק האלה מסדרות אותך באלף ואחת דרכים. כשהן מוכרות לי משהו במחיר מופרז, רק בגלל שאין להשיג אותו במקום אחר, באותו יום. כשהן נותנות לי הנחה — ומתברר אחר כך שהבשר שעליו קיבלתי את ההנחה לא היה טרי. כל זה, אין פירושו שהן פשוט גונבות ממני? הרי זה רק הוגן שאגנוב בחזרה."

"מעולם לא גנבתי מחנות קטנה, כבעד לית של אדם פרטי", סיפרה אחרת. "רק מרשתות גדולות. שם, בין כה ההפסד לא מורגש". "אני גונבת רק מחנויות שאני שונאת", גילתה אחרת.

כמהלך פיתוח הנושא, הסכימו הגנבות כולן, כי הן בעצם שונאות את חנויות הענק. שם אי-אפשר להתמקח על המחיר, השירות לא אדיב, המוכרים והמוכרות גסים וקיצירי-רוח. "אני מרגישה שאני נלחמת באויב-יענק — ומנצחת אותו", הסבירה אחת. "אני נהנית מזה ימים שלמים אחר כך."

"אני אף פעם לא גנבתי בכונה מראש", סיפרה אחרת. "אבל אני עומדת ומחכה דקות ארוכות שהמוכרת תתפנה אלי, היא כל הזמן עסוקה, או מתעלמת ממני. בסוף נמאס לי, ואני מסתלקת מהמקום בלעדיה — עם הדבר שרציתי. או שלפעמים יש תור ארוך כליכך, ואני צריכה בקבוק רוטב בכמה פרוטות — אני אבזבז שעה לחכות בתור? אני מסתלקת עם הבקבוק וזהו."

רצון

להיענש

ב פעם הראשונה שעשתה זאת, זה לא היה כליכך "זהו", הגניבה הראי שונה שלי היתה זוג כפפות יקרות. היה צורך שיתבשללו בתוכי דברים רבים, כדי שאעשה דבר כזה. מבחינתי, היה בכך

הפרת הסכם עם החברה.

"היה זה דבר בווי לעשותו. צעד של עוינות, של אנרכיזם, כלפי כל סידרי החברה המתוקנים. ויחד עם זה, אני נהנית עד היום, מכל גניבה, מההתרגשות והמתח". חלק מהנשים, שעברו בזמנן טיפולין פסיכיאטרים, ידעו להסביר את מניעיהן בצורה מעמיקה יותר. "הכעיה שלי היא גרש אשם, ורצון להיתפס ולהיענש". גילתה אחת. "כל פעם שאני יוצאת בשלום עם גניבה, אני מאוכזבת".

התוצאה: ברגע שהיא יצאה לרחוב, היא היתה כאחוזת-קדחת, לא יכלה להירגע עד שמצאה פינה מתאימה להשליך את החפץ הגנוב: "הוא בער עלי", סיפרה.

אחרות במחקר, לעומת זאת, התאהבו בכל חפץ גנוב. אחת לבשה שימלה גנובה במשך שמונה שנים, אחרת לבשה סוודר גנוב יום ביום במשך חודשים. "זה היה יותר טוב ממריחואנה", סיפרה. "ברגע שלבשתי אותו, חדלתי להרגיש מדוכאת."

עלובה, לא-רצויה. הרגשתי עצמי, סקסית, שנונה, מבוקשת."

ואחת סיפרה על גניבתה הראשונה בגיל 12. היא נולדה בסביבת עוני, ובגיל 12 עברה לסביבה טובה יותר. שם, בלטה מיד בכגדיה העלובים. היא לא יכלה לשאת את מבטי הילדים, נכנסה לחנות כליבו, יצאה שם עם מעיל חדש עליה.

ההצלחה הראשונה נסכה בה אומץ, והיא המשיכה בדרך זו: "אבל מאז שנאתי תמיד את אמי", סיפרה. "בגלל שהיא עברה את מבטיה החדשה, נהייתי גנבת."

הגניבה

מרד

דעתו של ד"ר גיננדס, ולדעת חוקי רים אחרים, מסתכמות גניבות מחנויות, ברוב המקרים, ברצונן של הגנבות

להחזיר מכה, להכאיב: לחברה, לאם, לאב, ואכן, בקבוצת המחקר של ד"ר גיננדס ניתן היה לגלות בבירור, כי קבוצת הנשים שגנבה רק בילדותה וחזרה מאז, היתה רגועה הרבה יותר ביחסה אל החברה. מרדנותה ותוקפנותה היו קלושים עד אפי סיים. ואילו הנשים שהמשיכו לגנוב — המשיכו למרוד, להתמרמר, לזכור את עוללות ימי-הילדות שנעשו להן.

באיו מידה מתאימים מימצאים אלה לגנבות הישראליות, באשר הן — בלונדון, ניו-יורק, תל-אביב — יגלה רק מחקר מדעי מקומי, אולם אין ספק שכאשר עקרת-בית ישראלית מהוגנת, שומרת חוק וסדר, עם ארנק מלא כסף, גונבת זוג תחתונים בחמש ל"י, ומסתכנת במעצר ומשפט — מן הראוי שמישהו יבדוק את ראשה.

כל פעם שאני שולחת יד לגנוב, אני מצפה שאלוהים יכה אותי במקום"